

ΚΑΖΑΚΟΣ Δ.ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΓΟΝΕΙΣ ΠΑΙΔΙ

Στην εργασία αυτή, αναφέρομαι σε πραγματικές ιστορίες που έχω ζήσει από κοντά, μελετώντας διάφορες εργασίες από ιστοσελίδες ή ακλουθώντας παρουσιάσεις ψυχολογίας, ψυχιατρικής, νευρολογίας, και διαβάζοντας και βιβλία ανάλογα των παραπάνω θεμάτων.

Οι γονείς και το παιδί, είναι τα άμεσα μέλη της οικογένειας που έρχονται κοντά Γονείς-Παιδί, άμεσα με το βλέμα τους τα χείλη τους, την ακοή τους. Τα υπόλοιπα μέλη (της οικογένειας) του οικογενειακού δυναμικού, έρχονται δεύτερα, με άμεσο και έμμεσο επηρεασμό στο παιδί.

Καθημερινά δημιουργούνται οικογένειες από άτομα νεαρής, μέσης, και ηλικιωμένης τάξεως. Τα ζευγάρια που έρχονται στην πόρτα της δημιουργίας οικογένειας, πότε γνωρίζουν και πότε όχι το τι πηγαίνουν να πράξουν με αυτή την κίνησή τους.

Με την δημιουργία οικογένειας δημιουργούνται συγχρόνως και ευθύνες. Ευθύνες ανάμεσα στο ίδιο το ζεύγος, ευθύνες για την ίδια την οικία τους, την τέλεση μαθημάτων που πήραν από τους ίδιους τους τούς γονείς, από κάθε ένα ξέχωρα, τις ευθύνες προς την κοινωνία, και τελικά τις ευθύνες τους για το/α παιδί/α που θα φέρουν στον κόσμο.

Αναλόγως ο κάθε ένας φέρει την δική του ευθύνη, αλλά και οι δύο μαζί την μαζική και τελική, τόσο για την οικογένεια όσο περισσότερο και μεγαλύτερη για το ίδιο τους το παιδί.

Σύμφωνα λοιπόν με την κοινωνική-λαϊκή λογική, ο έχων την πρώτη ευθύνη ιδρύσεως μιας οικογένειας είναι ο πατέρας, καθώς και την στήριξη αυτής.

Με την ιδέα, εκ παλαιότερων, ότι ο άνδρας είναι πιο δυναμικός και δυνατότερος από την γυναίκα, έχει την αρχηγεία στο σπίτι, την επίβλεψη και την κηδεμονία της οικογένειας. Η γυναίκα με την κοινωνική-λαϊκή σκέψη, είναι υπεύθυνη της διατηρήσεως καθαριότητας του σπιτιού, του μαγειρέματος, την ανάπτυξη και διατροφή των παιδιών εντός του σπιτιού, περισσότερο, ως και την πρώτη περιβαλλοντολογική αντιμετώπιση του σπιτιού είτε από μικρόβια είτε από τους ανθρώπους.

Με τα σημερινά δεδομένα, εδώ και πόσα και αρκετά χρόνια, ποιός πατέρας επιβλέπει το σπίτι, την οικογένεια του, και ποια μητέρα έχει την τόσο όρεξη που θα έπρεπε για την επιτήρηση της οικίας και των παιδιών, και δεν αφήνουν (δεν ρίχνουν) την ευθύνη ο ένας στον άλλο, και στους γονείς του κάθε ενός αντίστοιχα, όπως και κάθε άτομο που βρίσκετε εκτός οικογενείας να «μεταφράζει» το δικό του σενάριο;!

Πόσα ζευγάρια, γονείς, άραγε, καταλαβαίνουν και διατηρούν τουλάχιστον τον ρόλο τους με τον ορισμό ΓΟΝΕΙΣ, ή τε συνεχίσουν να συμφωνούν ή διαφωνήσουν ανάμεσά τους!

Πόσοι είναι οι γονείς που παρ' ότι χώρισαν, θυμούνται ή ξεχνούν τον ρόλο τους μονομερές ή και από τις δύο πλευρές!

Πόσα παιδιά πέφτουν θύματα, από τις απερισκεψίες και τις διαφωνίες αρχικώς των γονέων τους;!

1. Περιπτώσεις που μένει μόνη η μητέρα με το παιδί.

Σαν ο πατέρας παρατήσει την οικογένειά του, τότε το παιδί αυτό πώς θα ζήσει και θα αναπτυχθεί, εάν η μάνα δεν έχει κάποιο εισόδημα για να ζήσει το παιδί τους πρωτεύων, και να ζήσει η ίδια για να ζήσει το παιδί τους δευτερεύων;

Εάν ο ίδιος ο πατέρας παρατάει από νωρίς και τους δύο, και δεν προνοεί τι σημαίνει η ζωή και η ανάπτυξη του παιδιού που έφερε στην ζωή, και το παρατάει σαν ένα ρούχο που δεν του κάνει, τότε αυτό το παιδί αργότερα μεγαλώνοντας σε μια ανάλογη ζωή, τότε πώς θα αισθανθεί για τον εαυτό του αρχικά μέσα στην κοινωνία με τα ανάλογα επίθετα που θα το στολίσουν, πού θα καταλήξει ο δρόμος που μπορεί και να

ακολουθήσει αναλόγως και με την ψυχολογική κατάσταση που θα βρίσκετε, και πώς άραγε θα αντιδράσει με το που θα του φανερωθεί ή του αποκαλύψουν ποιος είναι ο πατέρας του;

Σαν ο πατέρας χάνετε χωρίς να δώσει έστω και ένα ελάχιστο ενδιαφέρον για το παιδί του (διατροφή, υγειονομικά, ψυχολογικά), και με κάποια συνάντηση, τότε το βάρος πέφτει όλο πάνω στην μητέρα, που υποφέρει περισσότερο όταν το παιδί τους είναι όλο και πιο μικρότερης ηλικίας!

Η μητέρα πώς θα ζήσει και θα μεγαλώσει η ίδια και το παιδί, και πώς θα μαθητεύσει το παιδί που έχει στα χέρια της, στην αγκαλιά της, που θα βρει να πληρώσει τα έξοδα αυτό που χρειάζονται, τουλάχιστον μέχρι την ενηλικίωση του παιδιού; Θα πρέπει να έχει μια εργασία, έτσι ώστε να βγαίνουν τα έξοδα που χρειάζονται προς το ζην. Οι εργαζόμενες που έγιναν μητέρες και συνεχίζουν να εργάζονται, δεν έχουν τόσο άγχος εάν έχουν ή όχι καλό μηνιαίο εισόδημα αρκεί να τους φτάνει, αλλά κι αν έχουν που να αφήσουν το παιδί τους μέχρι να γυρίσουν από την εργασία τους;

Ένα πρώτο σημείο είναι η αγκαλιά της γιαγιάς που το βλέπει, σαν να ξανά είναι μάνα, και δεύτερο σημείο ο παιδικός σταθμός. Στο παιδικό σταθμό υπάρχει μια σιγουριά, αφού η βρεφονηπιακός υπάλληλος δεν είναι απλός υπάλληλος, αλλά έχει σπουδάσει την υγειονομία και ψυχολογία των βρεφών, όπως και τις πρώτες βοήθειες που πρέπει να δώσει ο κάθε ένας στον άλλο, και την αναγνώριση της κάθε νόσου και το ημερολόγιο υγείας του κάθε παιδιού, όπως και η υγεία του ιδίου του. Συνήθως αυτό το τομέα, οι βρεφονηπιακοί υπάλληλοι προσπαθούν να το απασχολήσουν μαθαίνοντάς του όσα χρειάζεται ένα βρέφος/παιδί, ώστε να συμπληρώσουν όσα δεν μπορούσαν να συμπληρώσουν μέλη οικογενείας και

το αναλαμβάνουν οι γυναίκες (συνήθως) βρεφονηπιακοί υπάλληλοι. Διατηρώντας μειωμένο άγχος η μητέρα για το παιδί της στο βρεφονηπιακό σταθμό, εργάζεται και επιστρέφει μετά την λήξη εργασίας της ως υπαλλήλου, να αναλάβει πάλι το λειτούργημα της μάνας, κλείνοντάς το πάλι στην αγκαλιά της. Υπάρχουν όμως μητέρες που ή δεν έχουν να εργάζονται, ή εργασία τους δεν είναι οκτάωρη δηλ μισό μεροκάματο. Άλλες που έχουν που να αφήσουν το παιδί τους, και άλλου που κι αν το άφησαν μέχρι να επιστρέψουν να το πάρουν διατηρούν το άγχος τους «τι κάνει το παιδί μου.. παίζει.. τρώει.. κλαίει;...» , θα μπορέσουν να το αναθρέψουν μόνες τους ναι ή όχι;

Σαν και μέσα στο σπίτι υπάρχει μια γιαγιά, «η μητέρα της μητέρας, είναι δύο φορές μητέρα», τότε υπάρχει μια ψυχολογική σιγουριά της μητέρας για το παιδί της που άφησε πίσω στο σπίτι, και κάνει περισσότερο ανενόχλητα ως άγχος, την εργασία της. Η συμμετοχή του παππού και της γιαγιάς με την σύνταξή τους, το ημερομίσθιο της μαμάς ολόκληρο ή μισό, και η το χρηματικό ποσό «διατροφή» αν δίνει ο πατέρας του παιδιού, μέχρι το παιδί να μεγαλώσει είναι σε μία αν όχι πλήρη υλική συμμετοχή, λαμβάνοντας περισσότερο την σωματική υποστήριξη και λιγότερο την ψυχολογική από ότι θα λάμβανε από την ίδια την μητέρα, αλλά και ακόμα να μην μπορεί να καταλήξει ποιο δρόμο να διαλέξει ,δεχόμενο μαζικά αν όχι ήρεμα την κάθε διδαχή ξεχωριστά από τον κάθε ένα, όπως και το πώς θα δεχθεί η κάθε γιαγιά ή παππούς το κάθε βρέφος, άνθρωπο ή «παράσιτο» της οικογένειας, και το αναπτύξουν με αγάπη και ηρεμία, ή αποκαρδιωτικά και ανέμελα .

Τέτοια περίπτωση παιδιών, μέχρι να μεγαλώσουν και να μπουν μέσα στο πνεύμα της ζωής, βλέπουμε να

διαμορφώνουν τον εαυτό τους ως θλιμμένα άτομα, χαρακτηρίζοντας από τον εαυτό τους και μόνο σε ποια κατηγορία ανθρώπων να καταταχθούν, και σε ποιά μπορεί να το κατατάξει η κοινωνία.

Βλέπουμε τέτοιου είδους άτομα ως και να προσπαθούν να απαρνηθούν την κοινωνική ζωή τους, και να μένουν κλεισμένα στον εαυτό τους, ή να ξεσπούν και με δύναμη ανάμεσα σε άτομα που το βλέπουν προς να μην σκέπτονται το τι είναι αυτό που τα πιέζει το όσο χρονικό διάστημα.

Με αυτές τις κινήσεις, από την μία βλέπουμε άτομα

1α) Που να μην μάθουν την ζωή γύρω τους, και να μπορούν να πέφτουν σε πολλά σφάλματα από την απροσεξία, και αν καταφέρουν ή όχι να δώσουν σημασία ώστε να μην ξαναβρεθούν στο αυτό σφάλμα, ή να φτάσουν στο σημείο της μορφής ΣΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΙΣΜΟΥ, και

1β). Άτομα με ΔΙΠΟΛΙΚΗ ΔΙΑΤΑΡΑΧΗ, που να τα βλέπουμε άλλοτε ως ταραχοποιά στοιχεία, και άλλοτε να κοιμούνται χωρίς να δίνουν σημασία για τίποτα, να ξεσπούν σε όλα τα συμβάντα και τα αντικείμενα, να τους φτένουν τα πάντα, να φωνάζουν, να κοιμώνται, φτάνοντας στην κατάθλιψη έως και την σχιζοφρένεια.

2. Σαν πάλι ο πατέρας αφήσει την οικογένεια

Μέσω εγκατάλειψης, ή χωρισμού του ανδρόγυνου, και μείνει όλο βάρος πάλι στην μάνα, υπάρχουν μητέρες που μπορούν να πέσουν στην θλίψη του χωρισμού μαζί με το αίτιο και την αφορμή, αλλά παίρνουν την απόφαση να σταθούν όρθιες, και αποφασισμένες, ώστε να εργαστούν όσο πιο σκληρά μπορούν παίρνοντας και το βρέφος- μωρό κοντά τους, αναλόγως, και να

κουραστούν σωματικά ώστε να ζήσουν τα παιδιά της και μετά αυτή, να τα αναπτύξει όσο μπορέσει, παίρνοντας και μια βοήθεια κρατική υλική ως και χρηματική.

Τέτοιας κατηγορίας, μητέρα, μπορούμε να δούμε με την αποφασιστικότητα της, να υπερασπίσει ψυχικά τα παιδιά της, δίνοντάς τους να έχουν την δική τους αποφασιστικότητα για την ζωή για κάθε εμπόδιο στο δρόμο της ζωής τους, να δραστηριοποιηθούν θετικά κατά την ενηλικίωσή τους, να τα παροτρύνει ως προς τον έλεγχο των σφαλμάτων τους, ως και αν υπάρξει κάποιο υγειονομικά πρόβλημα, περαστικό ή χρόνιο, να μην υποκύψουν στο να χάσουν το ενδιαφέρον της ζωής.

Τα παιδιά αυτά αν παρατηρήσουμε, γίνονται πιο ανοιχτά στην ζωή, δεχόμενα τα συν και τα μείον της, έχοντας ως πρώτο βιβλίο της ζωής την ανάγνωση των σωστών σκέψεων, για την ηλικία τους, συμβουλευόμενα συγχρόνως, και η μάθηση του κόπου για την ζωή.

Τα άτομα με αυτά τα προβλήματα, είναι λίγα που θα ξεφύγουν να περάσουν στην κοινωνία προς γνωριμία με άλλα άτομα, εφόσον διορθώσουν από νωρίς τον ΕΚΦΟΒΙΣΜΟ και τον ΥΠΟΒΙΒΑΣΜΟ τους, στην κοινωνία.

3. Μια άλλη περίπτωση είναι που, **Το παιδί έχει τους γονείς του**, το εύρη οικογενειακό περιβάλλον, αλλά μειονεκτεί στο θέμα «πρόβλημα υγείας» όπου είναι και συνεχές και δεν θεραπεύετε, αλλά έχει και τακτικές εμφανίσεις κρίσεων.

Η ανάδειξη αγάπης σε ένα τέτοιο άτομο, μπορεί να είναι πρώτη και πραγματική ψυχολογικά από την μητέρα, αλλά δευτερεύουσα η εικονική αγάπη του γύρω περιβάλλοντος!

Η μεγάλη προσοχή που επιδεικνύουμε σε ένα τέτοιο άτομο, δείχνοντας έτσι το ενδιαφέρον μας για αυτό, και χωρίς να το αφήνουμε να απομακρυνθεί από κοντά μας και την επίβλεψή μας, αρχίζει να αναπτύσσει μέσα του το φαινόμενο ψυχικού τραυματισμού που, ονομάζετε ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΣ, BULLYING.

Αφού δεν αφήνουμε το άτομο αυτό ως και να εκφράσει την σκέψη του χαρακτηρίζοντάς το με τις πάρα κάτω φράσεις,

«...δεν ξέρεις εσύ, είσαι μικρός... , ...δεν έχεις διαβάσει για να ξέρεις..., ...εσύ είσαι ανίκανος..., ...αυτός είναι πιο έξυπνος από εσένα, και παίρνει βαθμό δέκα, εσύ όλο με πέντε....».

Πώς λοιπόν θα αντιδράσει μέσα στην ζωή;

Ένα παράδειγμα ατόμου που το είχαν φέρει στην κατάσταση αυτή, έσωσε δύναμη στον εαυτό του από τον εγωισμό του, και θέλησε να αποδείξει στην κοινωνία και στο εαυτό του ότι, δεν είναι ανίκανος, τουλάχιστον στην μαθήτευση, και βάζοντας σκοπό, πέρασε και το γυμνάσιο, και το λύκειο, και πήρε και δίπλωμα από ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Όπως έχει συμβεί μια παρόμοια περίπτωση, χρόνια προβληματικού στην υγεία ατόμου, που θα μπορέσει να μαθητεύσει, να εργαστεί, να μετέχει σε μία εργασία, τουλάχιστον με μια προσοχή, και προσπαθεί να επιτύχει ένα στόχο, να του θυμίζουν το πρόβλημά του ως και να τον υποτιμούν σύγχρονος, λέγοντάς του:

«Αν δεν ήταν ο κύριος/α .....

3α.Α(διευθυντής,βουλευτής,γραμματέας,δικηγόρος,κ.λ.π),

θα σου έλεγα εγώ πως θα γινόταν αυτό που λές,ότι πέτυχες από μόνος σου!

3β.Να έχεις χάρη που παρακαλέσαμε το κύριο/α..... και πέτυχες, αλλιώς πού θα ήσουν τώρα!»

Ένα πρόσθετο bullying, και από την ίδια την οικογένεια.

Μία περίπτωση που είχα παρατηρήσει ήταν, ένα άτομο που έχοντας το υγειονομικό πρόβλημα της Επιληψίας από τριών χρονών, το είχαν επί συνεχή επίβλεψη, με όλα τα παραπάνω που ανάφερα προηγουμένως, και το άτομο αυτό δεν γνώριζε τι θα πει αλήθεια ή ψέμα, το πώς να αναγνωρίζει το αθώο από το πονηρό κ.λ.π., παραμένοντας και στον εαυτό του χαρακτηρίζοντας τον «ανίκανο».

Αυτή η κατάσταση παρέμεινε να το κατέχει έως και στα σαράντα έξι χρόνια της ηλικίας του, όπου πεθαίνοντας η μητέρα του και μένοντας μόνος του, ξεκίνησε από μόνος να δίνει άδεια κινήσεων και σκέψεων του.

Παρέμεινε στην κατάσταση αυτή μέχρι που έβαλε σκοπό να γνωρίσει μια κοπέλα, αν και αργά, ώστε να μάθει να να αισθανθεί τα όσα του έλειπαν τόσα χρόνια, δίνοντας ακόμα περισσότερο νόημα στην ζωή του. Έψαξε και βρήκε φίλους ώστε να μιλά και να εκφέρει την γνώμη του, όπως και ζητούσε να πραγματοποιήσει και τις βόλτες που δεν είχε κάνει ποτέ.

Το άτομο αυτό, ευτυχώς δεν εξέφυγε από τον σωστό δρόμο όπως μπορούν να κάνουν πολλά άτομα περιορισμένα και απότομα ελεύθερα, αλλά ένα πρόβλημα που δεν είχε καταφέρει να ξεφύγει είναι η ΚΑΤΑΘΛΗΨΗ. Με την βοήθεια ψυχίατρου μπορεί να μην το βοήθησαν τα φάρμακα αυτά, αλλά, αλα τραύματα που πήγαιναν να τραυματίσουν τον

εγωισμό του, του δώσαν την δύναμη να συζητήσει με τον εαυτό του παρελθόντος του παρόντος και του μέλλοντος, και απελευθερώθηκε από μόνος του με την δύναμη και αυτοπεποίθηση, που έδωσε ο ίδιος στον εαυτό του.

4.Βλέποντας νεαρά άτομα όπου όπως λέμε λαϊκά-παροιμίες **«ακόμα δεν βγήκε από τ' αυγό του»**, να ορμούν να ζήσουν την ζωή τους ανεξέλεγκτα και παρορμητικά, δηλ χωρίς να σκέπτονται το μέλλον παρά το σήμερα, χωρίς να έχουν ελέγξει τη σίγουρη χρηματική αποδοχή για την οικογένεια που θα δημιουργήσουν, την διατροφή και τα έξοδα που χρειάζεται η ανάπτυξη της μαζί με τα παιδιά που θα γεννηθούν, βλέπουμε λοιπόν τις απερισκεψίες των ατόμων αυτών ξοδεύοντας αρκετά χρήματα διασκέδασης, και ερχόμενα στη φάση του σεξ προς ευχαρίστησή τους και μόνο, χωρίς προφύλαξη.

Τα άτομα αυτά, τα παρατηρούμε όταν έχουν μία σιγουριά και αρκετή ελευθερία, στηριζόμενα κατά βάση από τους γονείς τους.

Το να καταλάβουν την ενέργειά τους «κατ' όπιν εορτής», προτρέπονται από μόνα τους να βρούν εργασία προς την ανάπτυξη και διατροφή της νέας οικογενείας που σχημάτισαν, αγκομαχώντας από μέσα τους το « σφάλμα που έκανα νωρίς στα νιάτα μου, και δεν μπορώ να πάω να γλεντήσω κι άλλο».

Φτάνοντας στο σημείο που γεννιέται το παιδί τους, ένα ακόμα εμπόδιο για το γλέντι της ζωής, χάνοντας από την ζωή το «κατά βάση στήριγμα», πώς από και πέρα θα ζήσει η οικογένεια;

Χάνοντας το «κατά βάση στήριγμα», και χωρίς να υπάρχει η «πίεση» να ζήσει η οικογένεια, φτάνουμε στο διαζύγιο,

έχοντας το παιδί ανάμεσά μας ως εμπόδιο για την ελευθερία κίνησης και ελεύθερου χρόνου.

Το παιδί αυτό που ήρθε υπό αυτές τις συνθήκες, ποιος και πόση σημασία του δίνεται προς την ψυχολογική ανάπτυξή του, και κατά δεύτερον της σωματικής, αφού τοποθετείτε στην άκρη του ενδιαφέροντος από τους γονείς, μια και αυτοί ζητούν να ζήσουν την ζωή που χάσανε όλο αυτό το διάστημα που ήταν υπό δέσμευση με τον θεσμό ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Καθώς δεν δίνουν και περισσότερη σημασία να βρουν εργασία για όλα τα έξοδά τους ενώ ζητούν από άλλους ή κάνουν προχειρότητες για λίγα χρήματα.

Το παιδί αυτό λοιπόν άραγε τι μέλλον θα έχει, μια και δεν έχει κανέναν από τους γονείς του, την οικογενειακή αγκαλιά και ενδιαφέρον σε κάθε καλό ή κακό, ευτυχία ή δυστυχία, υγεία ή ασθένεια, μαθησιακή υποστήριξη, ενθάρρυνση ζωής, και τι τελικό αποτέλεσμα θα έχει η νεαρή απερισκεψία και αδράνεια στη ζωή;

Όπως κάθε τέλος έχει μια αρχή, και κάθε αρχή ένα τέλος, ξεκινώντας την ζωή του κάθε άνθρωπος ως και κάθε ζώο,

Μέχρι να αποκτήσουν το συνειδητό τους, να δημιουργηθεί ο εαυτός τους και να ξεκινήσουν τον δρόμο της ζωής, της δικής τους ζωής, οι γονείς είναι αυτοί που μαθητεύουν τα παιδιά τους, για τα καλά και κακά της ζωής, το σωστό και το λάθος, κ.λπ. με τρόπο ανάλογο βασικής σκέψεως που έχουν οι ίδιοι. ως και την ανάλογη σκέψη που αλλάζει κατά τα καθημερινά δεδομένα.

Οι γονείς παίζουν τον ρόλο του δάσκαλου, ή καθηγητή, που αναλόγως την μέθοδο που ακολουθεί με την παράδοση διδασκαλεία του γίνετε πιο κατανοητό το μάθημα.

Η αντίδραση των γονέων ενάντια στην ζωή του σήμερα, με την ζωή του χθες, και με το ξέσπασμα αυτό εντός οικογένειας, ή ζητώντας να γίνει το δικό τους, και με άλλη καμία σκέψη περί του τι και πώς, και η μορφή εκφράσεως .τρόπου, που επιδεικνύουν στο παιδί, του διαμορφώνουν θετικά ή αρνητικά τον εαυτό του.

Συμπέρασμα λοιπόν, από την άμεση – πρώτη σχέση ΓΟΝΕΑΣ – ΠΑΙΔΙ, η ψυχολογική κατάσταση και ο τρόπος σκέψης του Γονέα επηρεάζει την Παιδική ψυχολογική διάπλαση, ή και την αργότερα κατάσταση σκεπτόμενο και αναλύοντας την.

Βιβλιογραφία.

www.mathers.gr Ψυχολογία

www.psychology.gr Κλινική ψυχολογία

Frezyland Παιδική ψυχολογία

Cury- Class.gr Άγχος, Φοβίες, Κρίσεις πανικού-Αυτοβοήθεια και ψυχοθεραπεία.

Sites.google.com Επιτυχημένες διαπροσωπικές σχέσεις.

www.aftognosia.gr Θυσίες των γονιών, η επίδραση στο παιδιά.

www.protothema.gr Τύποι γονέων, και συμπεριφορά παιδιών και εφήβων.

www.pediatros.com Παιδικοί φόβοι.

www.talcmag.gr Τι φοβούνται τα παιδιά, και τι κάνουμε να τα βοηθήσουμε.

el.wikipedia.org Εκφοβισμός- bullying

gr.pinterest.com, www.infokids.gr Συναισθηματικά χαστούκια: Όταν οι γονείς προσβάλουν και υποτιμούν τα παιδιά.

Καζάκος Αντώνιος. Σπούδασα ΤΕΙ ΑΘΗΝΩΝ Τεχνολόγος Τροφίμων. Εργάστηκα σε δική μου εργασία ΟΙΝΟΠΩΛΗΣ. Μελετώντας κατά περισσότερο τα θέματα ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ, εν συνεχεία θέματα Ιατρικής, Βιοχημεία-Φαρμακευτική.